

**Dosar nr. 2ri-337/17**

**D E C I Z I E**

**22 noiembrie 2017**

**mun. Chișinău**

**Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit  
al Curții Supreme de Justiție**

în următoarea componență:

Președintele ședinței, judecător  
Judecători

Iulia Sîrcu  
Maria Ghervas  
Ion Druță  
Mariana Pitic  
Luiza Gafton

examinând recursul declarat de „Sudconcentrat“ SRL,  
în cauza civilă la cererea înaintată de lichidatorul „Provit“ SA în procedura falimentului, Popa Valeriu, față de „Sudconcentrat“ SRL cu privire la validarea popririi și încasarea sumei,

împotriva hotărârii Curții de Apel Cahul din 11 august 2017, prin care s-a admis cererea lichidatorului „Provit“ SA în procedura falimentului, Popa Valeriu, față de „Sudconcentrat“ SRL privind validarea popririi și încasarea sumei,

**C O N S T A T Ă :**

Prin hotărârea Judecătorei Economice de Circumscripție Chișinău din 19 aprilie 2002 (vol. I, f.d. 18-19), *inter alia*, s-a intentat procesul de insolvență față de „Provit“ SA și s-a făcut un apel special către creditorii garantați de a preciza neîntârziat bunurile asupra cărora dețin un drept prioritar, precum și temeiul acestui drept.

Prin încheierea Judecătorei Economice de Circumscripție Chișinău din 18 iulie 2002 (vol. I, f.d. 20-22), *inter alia*, s-a confirmat dreptul „DRB Engineering and Trading“ Ltd. la separarea bunurilor livrate „Provit“ SA în baza contractelor nr. 058/94 din 21 iulie 1994 și nr. 20-1998 din 10 martie 1998, și anume a instalației de evaporare nr. BIII-240-K, instalației de răcire și instalației de presare de tip „Bucher“.

La 23 decembrie 2015 lichidatorul „Provit“ SA în procedura falimentului, Popa Valeriu, a înaintat o cerere față de „Sudconcentrat“ SRL (vol. I, f.d. 1-4), solicitând: (1) validarea popririi înființate asupra datoriilor „Sudconcentrat“ SRL față de „Provit“ SA în procedura falimentului în sumă de 86 986, 62 Euro și 3 600 lei; și (2) încasarea din contul „Sudconcentrat“ SRL, în beneficiul Provit“ SA în procedura falimentului, a sumelor de 86 986, 62 Euro și 3 600 lei.

În motivarea cererii, a susținut că în cadrul executării încheierii Judecătorei Economice de Circumscripție Chișinău din 18 iulie 2002 în partea ce ține de separarea bunurilor livrate „Provit“ SA în baza contractelor nr. 058/94 din 21 iulie 1994 și nr. 20-1998 din 10 martie 1998, a constatat că „DRB Engineering and Trading“ Ltd. datora „Provit“ SA suma de 86 986, 62 Euro, care reprezintă diferența dintre suma restanței „Provit“ SA față de „DRB Engineering and Trading“ Ltd. la achitarea prețului bunurilor și valoarea de piață a acestora, fapt confirmat prin acordul privind transmiterea bunurilor în cadrul procesului de separare din masa debitoare nr. 79 din 09 septembrie 2004, încheiat între „Provit“ SA în proces de insolabilitate și „DRB Engineering and Trading“ Ltd., prin scrisoarea „DRB Engineering and Trading“ Ltd. nr. 32/2004 din 06 decembrie 2004 și prin acordul privind transmiterea bunurilor în cadrul procesului de separare din masa debitoare nr. 65 din 20 iunie 2005, încheiat între „Provit“ SA în proces de insolabilitate și „DRB Engineering and Trading“ Ltd.

A invocat că la 15 octombrie 2003 comitetul creditorilor a hotărât să permită separarea bunurilor confirmate ca aparținând „DRB Engineering and Trading“ Ltd., cu condiția ca întreprinderea dată să achite suma de 86 986, 62 Euro, care reprezintă diferența dintre suma restanței „Provit“ SA față de „DRB Engineering and Trading“ Ltd. la achitarea prețului bunurilor și valoarea de piață a acestora, și suma de 3 600 lei cu titlu de cheltuieli de evaluare a bunurilor.

A indicat că la aceeași dată, comitetul creditorilor a hotărât să dea în locațiune „Pomul“ SRL utilajul destinat zdrobirii, stoarcerii și concentrării sucului de măr pe perioada de până la separarea utilajului de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd.

A arătat că potrivit acordului privind transmiterea bunurilor în cadrul procesului de separare din masa debitoare nr. 79 din 09 septembrie 2004, instalația de evaporare nr. БIII-240-K și instalația de răcire erau cu drept limitat de transportare în afara fabricii de conserve a „Provit“ SA în proces de insolabilitate, interdicția stabilită fiind aplicabilă din momentul semnării actului de predare-primire f/n din 09 septembrie 2004 și facturii de expediție seria CH nr. 792518 din 10 septembrie 2004 până la data achitării de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd. a sumei de 86 986, 62 Euro.

A evidențiat că în baza pct. 3 din acordul privind transmiterea bunurilor în cadrul procesului de separare din masa debitoare nr. 79 din 09 septembrie 2004, „DRB Engineering and Trading“ Ltd. era în drept să dispună de utilaj prin transmiterea acestuia în gestiunea ori proprietatea persoanelor juridice sau fizice, cu transmiterea concomitentă a obligației de achitare față de „Provit“ SA în proces de insolabilitate a sumei de 86 986, 62 Euro și cu menținerea limitării dreptului de transportare a utilajului în afara fabricii de conserve a „Provit“ SA în proces de insolabilitate.

A notat că în baza acordului privind transmiterea bunurilor în cadrul procesului de separare din masa debitoare nr. 65 din 20 iunie 2005, „Provit“ SA în proces de insolabilitate s-a obligat să transmită „DRB Engineering and Trading“ Ltd. instalația de presare de tip „Bucher“ împreună cu zdrobitoarea și pompa, în

valoare totală de 186 517 Euro, iar după expirarea termenului de până la 09 septembrie 2005 de achitare de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd. a sumelor de 86 986, 62 Euro și 3 600 lei, întreprinderea dată s-a obligat, întru stingerea datoriilor sale, să permită comercializarea bunurilor destinate separării, și anume a instalației de evaporare nr. BIII-240-K și a instalației de răcire.

A afirmat că la 19 aprilie 2006 adunarea creditorilor a hotărât să includă, cu consimțământul „DRB Engineering and Trading“ Ltd., instalația de evaporare nr. BIII-240-K și instalația de răcire, în valoare totală de 109 891 Euro, în componența masei debitoare a „Provit“ SA în proces de insolvență, cu expunerea acestor bunuri la vânzare prin licitație la prețul de 109 891 Euro.

A declarat că bunurile respective au fost incluse în componența masei debitoare și expuse la vânzare prin licitație în cadrul lotului nr. 30 „Registrul bunurilor materiale din patrimoniul Fabricii de conserve „Provit“ cu drept de separare în achitarea datoriilor“ la prețul de 1 780 568 lei, dar în cadrul expunerii acestora la 47 de licitații, nu au parvenit solicitări de a le cumpăra.

A susținut că în baza hotărârii adunării creditorilor din 23 mai 2013 și încheierii Curții de Apel Cahul din 17 iulie 2013, între „Provit“ SA în procedura falimentului, în calitate de vânzător, și „Monsterax-GSG“ SRL, în calitate de cumpărător, a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 5-3,,F“/2002-1/15 din 25 martie 2015, prin care „Provit“ SA în procedura falimentului s-a obligat să predea instalația de evaporare nr. BIII-240-K, nr. de inventar 30450, și instalația de răcire, nr. de inventar 30451, în proprietate „Monsterax-GSG“ SRL, iar aceasta s-a obligat să plătească prețul de 600 000 lei.

A invocat că după achitarea integrală a prețului convenit, „Monsterax-GSG“ SRL a întreprins măsuri de ridicare a bunurilor cumpărate, care fiind situate pe teritoriul spațiilor de producere ce aparțin cu drept de proprietate „Pomul“ SRL, fondator al ÎM „Sudconcentrat“ SRL, nu au fost eliberate, iar administratorul „Sudconcentrat“ SRL a prezentat dovezi privind includerea bunurilor în calitate de aport la capitalul social al întreprinderii date.

A indicat că în legătură cu netransmiterea bunurilor, a depus o plângere la Inspectoratul de Poliție Cahul, fiind pornită cauza penală nr. 2015150517, iar urmare a investigațiilor demarate, a aflat că prin decizia Oficiului teritorial Cahul al Camerei Înregistrării de Stat a Ministerului Dezvoltării Informaționale din 26 mai 2006, dosar nr. 1004603006936, s-a înregistrat majorarea capitalului social al ÎM „Sudconcentrat“ SRL, instalația de evaporare nr. BIII-240-K și instalația de răcire fiind introduse de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd. în calitate de aport la capitalul social.

A precizat că în decizia Oficiului teritorial Cahul al Camerei Înregistrării de Stat a Ministerului Dezvoltării Informaționale din 26 mai 2006 nu se menționează faptul majorării capitalului social din contul introducerii în calitate de aport la acesta a instalației de evaporare nr. BIII-240-K și instalației de răcire, dar dosarul nr. 1004603006936 conține raportul de evaluare a bunurilor date.

A arătat că în conformitate cu pct. 3 din acordul privind transmiterea bunurilor în cadrul procesului de separare din masa debitoare nr. 79 din 09

septembrie 2004, „Sudconcentrat“ SRL i-a revenit obligația de achitare a sumelor de 86 986, 62 Euro și 3 600 lei, din care motiv, prin somația nr. 03 din 24 noiembrie 2015 a înființat poprirea asupra sumelor respective, dar „Sudconcentrat“ SRL nu și-a executat obligațiile ce i-au revenit pentru efectuarea popririi.

Prin hotărârea Curții de Apel Cahul din 16 septembrie 2016 (vol. I, f.d. 131; 132-141), s-a respins ca neîntemeiată cererea lichidatorului privind validarea popririi și încasarea sumelor și s-a desființat poprirea asupra datoriilor „Sudconcentrat“ SRL față de „Provit“ SA în procedura falimentului în sumă de 86 986, 62 Euro și 3 600 lei.

La 29 septembrie 2016 lichidatorul a depus o cerere de recurs nemotivată împotriva hotărârii Curții de Apel Cahul din 16 septembrie 2016 (vol. I, f.d. 143-144), iar la 10 noiembrie a depus cererea de recurs motivată (vol. I, f.d. 150-154), solicitând casarea integrală a hotărârii contestate și trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de insolvabilitate.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 23 noiembrie 2016 (vol. I, f.d. 199-205), s-a admis recursul declarat de lichidator, s-a casat integral hotărârea instanței de insolvabilitate și s-a trimis cauza spre rejudecare în instanța de insolvabilitate de un alt complet de judecată.

În cadrul ședinței de judecată în instanța de insolvabilitate din 05 mai 2017, lichidatorul a prezentat completări la cererea privind validarea popririi și încasarea sumelor (vol. II, f.d. 14-25).

Suplimentar față de cele expuse anterior, lichidatorul a evidențiat că „DRB Engineering and Trading“ Ltd., nefiind proprietar al utilajului în cauză, era îndreptățită să-l includă în calitate de aport la capitalul social al ÎM „Sudconcentrat“ SRL doar cu condiția preluării de către ÎM „Sudconcentrat“ SRL a obligațiilor de stingere a datoriilor în sumă de 86 986, 62 Euro și 3 600 lei față de „Provit“ SA în proces de insolvabilitate.

A notat că după data de 09 septembrie 2005, „DRB Engineering and Trading“ Ltd. nu mai era în drept să dispună de utilaj, or în baza pct. 5 din acordul privind transmiterea bunurilor în cadrul procesului de separare din masa debitoare nr. 65 din 20 iunie 2005, acesta a fost inclus în componența masei debitoare a „Provit“ SA în proces de insolvabilitate, întru stingerea datoriilor în sumă de 86 986, 62 Euro și 3 600 lei.

A specificat că administratorul „Sudconcentrat“ SRL, în calitatea sa de membru al comitetului creditorilor al „Provit“ SA în procedura falimentului, în repetate rânduri a confirmat prin semnătură apartenența utilajului la masa debitoare.

A afirmat că este îndoielnic însuși faptul includerii utilajului în calitate de aport la capitalul social al ÎM „Sudconcentrat“ SRL, în condițiile în care decizia Oficiului teritorial Cahul al Camerei Înregistrării de Stat a Ministerului Dezvoltării Informaționale din 26 mai 2006 nu face nicio referire la majorarea capitalului social din contul introducerii în calitate de aport la acesta anume a utilajului.

A precizat că faptul respectiv nu a fost consemnat în conținutul acordului cu privire la modificările și completările înscrise în Registrul de stat și operate în actul

constitutiv al ÎM „Sudconcentrat“ SRL f/n din 26 mai 2006, și nici în conținutul procesului-verbal al adunării asociaților ÎM „Sudconcentrat“ SRL f/n din 15 martie 2006.

În acest context, a declarat că nu poate servi drept probă certificatul constatator nr. 253 din 25 septembrie 2015, eliberat de Oficiul teritorial Cahul al Camerei Înregistrării de Stat la cererea lui Popa Ion f/n din 24 septembrie 2015, prin care se confirmă că la 26 mai 2006 s-a înregistrat majorarea capitalului social al ÎM „Sudconcentrat“ SRL, instalația de evaporare nr. BIII-240-K și instalația de răcire fiind introduse de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd. în calitate de aport la capitalul social.

A explicat că Popa Ion nu era împuternicit să obțină aceste informații, or procura emisă de „DRB Engineering and Trading“ Ltd. a expirat la 01 septembrie 2006.

A susținut că prin scrisoarea Oficiului teritorial Cahul al Camerei Înregistrării de Stat nr. 436 din 14 decembrie 2016, i s-a comunicat că la 26 mai 2006 s-a înregistrat majorarea capitalului social al ÎM „Sudconcentrat“ SRL, instalația de evaporare nr. BIII-240-K și instalația de răcire fiind introduse de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd. în calitate de aport la capitalul social, iar teascul pentru fructe a fost introdus în același scop de către „Pomul“ SRL.

A invocat că la 16 ianuarie 2017 a declanșat o acțiune prin care solicită anularea deciziei Oficiului teritorial Cahul al Camerei Înregistrării de Stat a Ministerului Dezvoltării Informaționale din 26 mai 2006, dosar nr. 1004603006936.

A indicat că poprirea a fost înființată la 24 noiembrie 2015, iar cererea privind validarea popririi și încasarea sumelor a înaintat-o la 23 decembrie 2015, îndeplinind rigorile referitoare la termenul de prescripție.

În ședința de judecată din 11 august 2017 lichidatorul s-a expus în sensul reducerii cuantumului pretențiilor în acțiune (vol. II, f.d. 265-268), solicitând, în final, încasarea din contul „Sudconcentrat“ SRL, în beneficiul Provit“ SA în procedura falimentului, sumei de 815 000 lei.

Prin hotărârea Curții de Apel Cahul din 11 august 2017 (vol. II, f.d. 269; 270-288), s-a admis integral cererea lichidatorului privind validarea popririi și încasarea sumelor, s-a validat poprirea asupra datoriei „Sudconcentrat“ SRL față de „Provit“ SA în procedura falimentului în sumă de 815 000 lei și s-a încasat din contul „Sudconcentrat“ SRL, în beneficiul Provit“ SA în procedura falimentului, suma de 815 000 lei.

La 07 septembrie 2017 „Sudconcentrat“ SRL a depus o cerere de recurs nemotivată împotriva hotărârii Curții de Apel Cahul din 11 august 2017 (vol. II, f.d. 290-291), iar la 15 septembrie a depus cererea de recurs motivată (vol. III, f.d. 2-12), solicitând casarea integrală a hotărârii contestate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie respinsă cererea; sau trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de insolvabilitate.

În motivarea recursului, a susținut că este eronată constatarea instanței de insolvabilitate precum că mecanismul de separare a utilajului vizat din componența

masei debitoare a „Provit“ SA în proces de insolabilitate ar fi fost condiționat de achitarea de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd. a sumelor de 86 986, 62 Euro și 3 600 lei în contul „Provit“ SA în proces de insolabilitate, or prin încheierea Judecătorei Economice de Circumscripție Chișinău din 18 iulie 2002, o atare condiție nu a fost instituită.

În această conjunctură, a specificat că respectiva condiție și limitările aferente au fost stabilite prin hotărârile comitetului creditorilor din 15 octombrie 2003, prin acordurile privind transmiterea bunurilor în cadrul procesului de separare din masa debitoare nr. 79 din 09 septembrie 2004 și nr. 65 din 20 iunie 2005, încheiate între „Provit“ SA în proces de insolabilitate și „DRB Engineering and Trading“ Ltd. și prin contractul nr. 14 din 20 iunie 2005, încheiat între aceleași părți.

A invocat că actele juridice nominalizate sunt lovite de nulitate absolută, aflându-se în contradicție cu prevederile legale care guvernează instituirea interdicțiilor, acestea urmând a fi aplicate numai în baza actelor judecătorești sau, în cadrul procedurii de executare, în baza actelor executorului judecătoresc.

A relatat că instanța de insolabilitate a ignorat obligația sa de invocare din oficiu a nulității absolute și eronat a conchis că recurentul nu are un interes născut și actual, nefiind parte la procesul de insolabilitate intentat față de „Provit“ SA, or recurentul deține utilajul cu drept de proprietate.

A indicat că introducerea instalației de evaporare nr. BIII-240-K și instalației de răcire de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd. în calitate de aport la capitalul social al ÎM „Sudconcentrat“ SRL, care a fost evaluat la suma de 1 046 000 lei, s-a produs în vederea obținerii de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd. a calității de asociat al ÎM „Sudconcentrat“ SRL cu o parte socială de 35, 53%, iar ulterior, „DRB Engineering and Trading“ Ltd. a înstrăinat fracțiunea părții sale sociale de 14, 57% „Pomul“ SRL la prețul de 35 136 dolari SUA.

Astfel, recurentul consideră că instanța de insolabilitate nu a ținut seama de răscumpărarea de către ÎM „Sudconcentrat“ SRL a valorii utilajului prin atribuirea „DRB Engineering and Trading“ Ltd. a calității de asociat și prin achitarea parțială a prețului utilajului prin intermediul „Pomul“ SRL, penalizând astfel recurentul, prin încălcarea prevederilor legislației privind societățile cu răspundere limitată, pentru încălcarea obligațiilor asumate de „DRB Engineering and Trading“ Ltd.

A arătat că instanța de insolabilitate a aplicat eronat analogia legii prin utilizarea prevederilor legislației cu privire la gaj, stabilind calitatea recurentului de terț poprit în dependență de faptul aflării utilajului în posesiunea și proprietatea sa, deși utilajul nu a fost gajat, iar interdicțiile instituite nu a fost înregistrate de organele de stat, fiind ilegale și nule de drept.

A evidențiat că după conținutul și esența sa, cererea lichidatorului nu reprezintă o cerere de încasare a datoriei, nefiind prezentate probe referitoare la actul juridic care a stabilit raporturile între părți, momentul nașterii obligației, cât și la existența, valabilitatea, lichiditatea și exigibilitatea datoriei terțului poprit.

A notat că instanța de insolabilitate nu a explicat care anume sunt sumele,

diferența de 86 986, 62 Euro dintre care a fost pretinsă de lichidator, nu a constatat cât a achitat în total „Provit“ SA pentru utilajul livrat în baza contractelor nr. 058/94 din 21 iulie 1994 și nr. 20-1998 din 10 martie 1998, precum și cât a achitat în parte pentru fiecare unitate a utilajului, adică pentru instalația de evaporare nr. BIII-240-K, instalația de răcire și instalația de presare de tip „Bucher“.

A afirmat că aceste aspecte au relevanță pentru justa soluționare a cauzei, or în baza acordului privind transmiterea bunurilor în cadrul procesului de separare din masa debitoare nr. 79 din 09 septembrie 2004, instalația de evaporare nr. BIII-240-K și instalația de răcire erau cu drept limitat de transportare în afara fabricii de conserve a „Provit“ SA în proces de insolvență, interdicția stabilită fiind aplicabilă până la data achitării de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd. a sumei de 86 986, 62 Euro, pe când instalația de presare de tip „Bucher“ împreună cu zdrobitoarea și pompa a fost transmisă fără anumite interdicții.

A precizat că lichidatorul nu a solicitat și diferența dintre suma restanței „Provit“ SA față de „DRB Engineering and Trading“ Ltd. la achitarea prețului instalației de presare de tip „Bucher“ și valoarea de piață a acesteia.

A declarat că lichidatorul a declanșat o acțiune prin care solicită anularea deciziei Oficiului teritorial Cahul al Camerei Înregistrării de Stat a Ministerului Dezvoltării Informaționale din 26 mai 2006, dosar nr. 1004603006936, iar „Monsterax-GSG“ SRL a declanșat o acțiune prin care solicită încasarea, din contul recurentului, a sumei de 600 000 lei, existând riscul real, în cazul respingerii recursului, de atragere a recurentului la o dublă răspundere.

A susținut că în esența sa, pretenția de validare a popririi și încasare a sumei se bazează pe dispozițiile pct. 3 din acordul privind transmiterea bunurilor în cadrul procesului de separare din masa debitoare nr. 79 din 09 septembrie 2004, prin care „Provit“ SA în proces de insolvență și „DRB Engineering and Trading“ Ltd. au convenit că „DRB Engineering and Trading“ Ltd. era în drept să dispună de utilaj prin transmiterea acestuia în gestiunea ori proprietatea persoanelor juridice sau fizice, cu condiția transmiterii obligației de achitare față de „Provit“ SA în proces de insolvență a sumei de 86 986, 62 Euro.

În acest sens, a invocat că în conformitate cu art. 567 alin. (1) Cod civil, datoria poate fi preluată de un terț în temeiul unui contract cu creditorul, dar recurentul nu și-a manifestat voința în vederea preluării datoriei „DRB Engineering and Trading“ Ltd., din care considerent, acordurile privind transmiterea bunurilor în cadrul procesului de separare din masa debitoare nr. 79 din 09 septembrie 2004 și nr. 65 din 20 iunie 2005, precum și contractul nr. 14 din 20 iunie 2005 nu pot produce față de recurent efectele juridice scontate de lichidator, iar clauza contractuală menționată este lovită de nulitate absolută.

A relatat că este contrară legii, și anume prevederilor art. 2 Legea insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, concluzia instanței de insolvență privind validitatea includerii în componența masei debitoare a „Provit“ SA în proces de insolvență a instalației de evaporare nr. BIII-240-K, instalației de răcire și instalației de presare de tip „Bucher“, or la data intentării procesului de insolvență, aceste bunuri aparțineau cu drept de proprietate „DRB Engineering

and Trading“ Ltd.

A indicat că prin respingerea argumentului referitor la inadmisibilitatea antrenării răspunderii sale pentru obligațiile asumate de un asociat, instanța de insolvență a încălcat prevederile legislației privind societățile cu răspundere limitată.

A arătat că lichidatorul și-a modificat cerințele din acțiune, solicitând, în final, încasarea sumei de 815 000 lei, care reprezintă valoarea de piață a instalației de evaporare nr. BIII-240-K și instalației de răcire, stabilită de expertul Miron Ion la 28 aprilie 2017, iar admitând pretenția dată, instanța de insolvență a dat dovadă de superficialitate prin aceea că a omis să determine diferența dintre prețul actual al bunurilor și suma efectiv achitată de „Provit“ SA la achiziționarea acestora.

A reliefat că instanța de insolvență și-a bazat decizia pe un șir de circumstanțe neautentice, și anume pe aceea că Druță Calin, în calitatea acestuia de administrator al „Pomul“ SRL și membru al comitetului creditorilor al „Provit“ SA în proces de insolvență, a participat la ședința comitetului creditorilor din 15 octombrie 2003, în cadrul căreia s-a hotărât separarea utilajului din componența masei debitoare, cât și la ședința din 19 aprilie 2006, în cadrul căreia s-a hotărât, cu consimțământul „DRB Engineering and Trading“ Ltd., includerea utilajului în componența masei debitoare pentru a fi comercializat, cunoscând astfel despre starea de fapt și cea juridică a utilajului, precum și clauzele acordului privind transmiterea bunurilor în cadrul procesului de separare din masa debitoare nr. 79 din 09 septembrie 2004.

În aceeași împrejurare, a subliniat că instanța de insolvență a eronat a constatat că faptul semnării de către Druță Calin, în calitatea acestuia de administrator al „Pomul“ SRL și membru al comitetului creditorilor al „Provit“ SA în proces de insolvență, a proceselor-verbale ale ședințelor comitetului creditorilor din 15 octombrie 2003 și 19 aprilie 2006 și a registrului bunurilor materiale din patrimoniul Fabricii de conserve „Provit“ cu drept de separare în achitarea datoriilor din 01 decembrie 2005, ar denota cunoașterea de către acesta a stării de fapt și stării juridice a utilajului.

Cu referire la caracterul pretins greșit al constatărilor enunțate, a explicat că Druță Călin nu a fost și nu este în prezent administrator al „Pomul“ SRL, fiind doar reprezentant al întreprinderii date, iar semnarea proceselor-verbale ale ședințelor comitetului creditorilor din 15 octombrie 2003 și 19 aprilie 2006 și a registrului bunurilor materiale din patrimoniul Fabricii de conserve „Provit“ cu drept de separare în achitarea datoriilor din 01 decembrie 2005 nu echivalează cu participarea sa directă la ședințele comitetului creditorului, acesta menționând în ședința de judecată că semna *post factum* actele prezentate de lichidator.

Concomitent, a opinat că faptul cunoașterii de către Druță Călin, în calitatea sa de administrator al „Sudconcentrat“ SRL, a stării de fapt a utilajului, nu poate servi drept temei pentru admiterea tacită a preluării angajamentului „DRB Engineering and Trading“ Ltd. de stingere a datoriei față de „Provit“ SA în proces de insolvență.

A evidențiat că nu corespunde realității constatarea instanței de insolvență privind instalarea utilajului în spațiile de producere ale „Pomul” SRL, or administratorul „Sudconcentrat” SRL a prezentat un certificat care confirmă prezența utilajului la sediul „Sudconcentrat” SRL.

Consideră că instanța de insolvență eronat a înțeles și a analizat data nașterii dreptului la înaintarea de către lichidator a cererii cu privire la validarea popririi și încasarea sumei, or potrivit pct. 4 din acordul privind transmiterea bunurilor în cadrul procesului de separare din masa debitoare nr. 79 din 09 septembrie 2004, „DRB Engineering and Trading” Ltd. și-a asumat obligația de stingere a datoriei în sumă de 86 986, 62 Euro față de „Provit” SA în proces de insolvență până la data de 09 septembrie 2005, astfel încât dreptul la înaintarea cererii s-a născut la 10 septembrie 2005, și nu la 25 septembrie 2015, data aflării de către lichidator a includerii utilajului în capitalul social al ÎM „Sudconcentrat” SRL.

A concluzionat că instanța de insolvență urma să respingă ca tardivă cererea lichidatorului cu privire la validarea popririi și încasarea sumei.

A rezumat că, constatările instanței de insolvență nu se raportează la o argumentare clară din care să rezulte soluția emisă, reprezentând, în esență, o preluare automată a argumentelor aduse de lichidator, ceea ce contravine art. 6 par. (1) CEDO.

La 22 septembrie 2017 Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa lichidatorului o copie a cererii de recurs, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței până la data examinării recursului.

La 13 octombrie 2017 „Sudconcentrat” SRL a depus un supliment la cererea de recurs (vol. III, f.d. 22-23), în care a indicat că prin decizia Curții Supreme de Justiție nr. 3ra-661/13 din 26 iunie 2013, instanța ierarhic superioară a stabilit cu valoare de principiu că omiterea termenului de contestare a unui act administrativ referitor la înregistrarea unei persoane juridice nu poate fi justificat prin faptul necunoașterii existenței actului respectiv, or faptul înregistrării unei persoane juridice se consideră a fi făcut public.

În această ordine de idei, a specificat că lichidatorul nejustificat a omis termenul de contestare a deciziei Oficiului teritorial Cahul al Camerei Înregistrării de Stat a Ministerului Dezvoltării Informaționale din 26 mai 2006, dosar nr. 1004603006936.

La 24 octombrie 2017 Curtea Supremă de Justiție a expediat lichidatorului o copie a suplimentului la cererea de recurs, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței până la data examinării recursului.

Lichidatorul nu a prezentat referința în termenul stabilit, recursul urmând a fi examinat în lipsa acesteia.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, Recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces. Completul din 5 judecători decide asupra oportunității invitării tuturor participanților sau a reprezentanților acestora pentru a se pronunța cu privire la problemele de legalitate invocate în cererea de recurs.

În speță, Colegiul a considerat că examinarea recursului este posibilă fără

înștiințarea participanților la proces.

Examinând recursul declarat de „Sudconcentrat“ SRL împotriva hotărârii Curții de Apel Cahul din 11 august 2017, studiind materialele dosarului și raportând cele constatate la prevederile legale care guvernează speța, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar să admită recursul, să caseze integral hotărârea instanței de insolvență și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de insolvență de un alt complet de judecată.

Conform art. 445 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, Instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina spre rejudecare în instanța de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Cu referire la încadrarea „Sudconcentrat“ SRL în termenul de declarare a recursului, Colegiul consideră obligatoriu să releve următoarele.

Art. 1 alin. (4) Legea insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012 prevede că Procesul de insolvență se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Potrivit art. 8 alin. (1) Legea insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, Hotărârile și încheierile instanței de insolvență pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile calendaristice din data pronunțării și numai în cazurile prevăzute expres de prezenta lege.

Colegiul reține că la 11 august 2017 instanța de insolvență a pronunțat dispozitivul hotărârii contestate, și nu hotărârea integrală, de care administratorul „Sudconcentrat“ SRL a luat cunoștință abia la 12 septembrie 2017, după cum atestă recipisa anexată la materialele dosarului (vol. II, f.d. 293).

Astfel, luând în considerare condițiile de eficiență a parcurgerii unei căi de atac extraordinare, este în termen recursul declarat de „Sudconcentrat“ SRL la 15 septembrie 2017.

În continuare, verificând, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii instanței de insolvență, Colegiul găsește următoarele temeiuri de admitere a recursului.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, Părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform art. 432 alin. (2) Cod de procedură civilă, Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Potrivit art. 432 alin. (3) Cod de procedură civilă, Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă prevede că Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Colegiul constată că prin încheierea Judecătoriei Economice de Circumscripție Chișinău din 18 iulie 2002 (vol. I, f.d. 20-22), devenită irevocabilă prin neatacare, *inter alia*, s-a confirmat dreptul „DRB Engineering and Trading“ Ltd. la separarea bunurilor livrate „Provit“ SA în baza contractelor nr. 058/94 din 21 iulie 1994 și nr. 20-1998 din 10 martie 1998, și anume a instalației de evaporare nr. BIII-240-K, instalației de răcire și instalației de presare de tip „Bucher“.

Potrivit art. 59 Legea insolvenței nr. 632 din 14 noiembrie 2001, în vigoare la data emiterii încheierii Judecătoriei Economice de Circumscripție Chișinău din 18 iulie 2002, Persoana care, în baza unui drept real sau personal, poate demonstra că bunul nu poate fi inclus în masa debitoare nu este creditor chirografar.

În conformitate cu art. 2 Legea insolvenței nr. 632 din 14 noiembrie 2001, masa debitoare reprezintă toate bunurile aflate în proprietatea debitorului la data intentării procesului de insolvență, dobândite sau recuperate pe parcursul acestuia, cu excepția bunurilor care, potrivit legii, nu sînt pasibile de executare silită.

Având în vedere aceste prevederi legale, Judecătoria Economică de Circumscripție Chișinău a găsit relevante argumentele „DRB Engineering and Trading“ Ltd., care a susținut că instalația de evaporare nr. BIII-240-K, instalația de răcire și instalația de presare de tip „Bucher“ nu se aflau în proprietatea „Provit“ SA la data intentării procesului de insolvență și, ca efect, nu puteau fi incluse în masa debitoare, dobândirea de către „Provit“ SA a dreptului de proprietate asupra bunurilor date fiind condiționată de executarea integrală a prestațiilor sale corelative în baza contractelor nr. 058/94 din 21 iulie 1994 și nr. 20-1998 din 10 martie 1998, condiție care nu a fost întrunită.

În esență, condițiile contractuale convenite între „DRB Engineering and Trading“ Ltd. și „Provit“ SA atestă indiciile unui raport de leasing financiar, care nu s-a finalizat cu transferul dreptului de proprietate asupra utilajului către „Provit“

SA din motiv că „Provit“ SA nu a executat în întregime prestațiile sale.

Potrivit raportului de evaluare efectuat de Camera de Comerț și Industrie a Republicii Moldova la 25 iulie 2003 (vol. I, f.d. 23-24), prețul de piață al utilajului a fost estimat la suma de 4 803 000 lei.

Colegiul subliniază că prin încheierea Judecătoriei Economice de Circumscripție Chișinău din 18 iulie 2002, s-a permis separarea necondiționată a utilajului, dar specificul raporturilor juridice și financiare între „DRB Engineering and Trading“ Ltd. și „Provit“ SA, care nu a fost suficient cercetat de către instanța de insolabilitate, a determinat crearea, prin acordul părților, a unui mecanism distinct de separare a utilajului, care avea în vedere și acceptarea de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd. a existenței unei datorii în sumă de 86 986, 62 Euro față de „Provit“ SA în proces de insolabilitate.

Acest fapt a fost consemnat și în procesul-verbal nr. 8 al ședinței comitetului creditorilor „Provit“ SA în proces de insolabilitate din 15 octombrie 2003 (vol. I, f.d. 25-26).

Astfel, la 09 septembrie 2004 „Provit“ SA în proces de insolabilitate și „DRB Engineering and Trading“ Ltd. au încheiat acordul privind transmiterea bunurilor în cadrul procesului de separare din masa debitoare nr. 79 (vol. I, f.d. 27-28), prin care „DRB Engineering and Trading“ Ltd. i-a fost transmis utilajul, iar aceasta s-a obligat să achite suma de 86 986, 62 Euro în beneficiul „Provit“ SA în proces de insolabilitate până la 09 septembrie 2005.

Totodată, Colegiul observă că în pofida denumirii acordului dat, obiectului acestuia nu vizează separarea bunurilor din masa debitoare, bunurile nefiind susceptibile din start de a fi incluse în masa debitoare, în conformitate cu art. 59 Legea insolabilității nr. 632 din 14 noiembrie 2001.

Potrivit pct. 3 din acord, „DRB Engineering and Trading“ Ltd. era în drept să dispună de utilaj prin transmiterea acestuia în gestiunea ori proprietatea terților doar cu condiția cesiunii concomitente a obligației de achitare față de „Provit“ SA în proces de insolabilitate a sumei de 86 986, 62 Euro.

În același timp, la pct. 1 din acord părțile au indicat că utilajul se află în încăperile ce aparțin „Pomul“ SRL, în care accesul lucrătorilor „Provit“ SA în proces de insolabilitate este limitat, ceea ce face dificilă supravegherea utilajului.

Actul de primire-predare f/n din 09 septembrie 2004 (vol. I, f.d. 29) a consemnat transmiterea integrală a utilajului în posesiunea și folosința condiționată a „DRB Engineering and Trading“ Ltd.

Astfel, prin pct. 1 lit. a) din acord, părțile au convenit că instalația de presare de tip „Bucher“ împreună cu zdrobitoarea și pompa poate fi transportată necondiționat în afara încăperilor „Pomul“ SRL, iar instalația de evaporare nr. BIII-240-K și instalația de răcire – doar după stingerea datoriei în sumă de 86 986, 62 Euro față de „Provit“ SA în proces de insolabilitate.

Prin scrisoarea nr. 32/2004 din 06 decembrie 2004 (vol. I, f.d. 33), „DRB Engineering and Trading“ Ltd. l-a informat pe administratorul insolabilității „Provit“ SA în proces de insolabilitate, Popa Valeriu, despre dificultățile întâmpinate la stingerea datoriei de 86 986, 62 Euro, determinată de lipsa

potențialilor cumpărători ai utilajului.

Prin aceeași scrisoare, „DRB Engineering and Trading“ Ltd. și-a manifestat consimțământul ca „Provit“ SA în proces de insolvență să vândă utilajul la prețul de 420 000 Euro, din contul cărei sume să fie stinsă datoria de 86 986, 62 Euro, iar suma de 333 013, 38 Euro să fie transmisă „DRB Engineering and Trading“ Ltd.

Ca efect, la 20 iunie 2005 „Provit“ SA în proces de insolvență și „DRB Engineering and Trading“ Ltd. au încheiat acordul privind transmiterea bunurilor în cadrul procesului de separare din masa de datoriți nr. 65 (vol. I, f.d. 34-35), parte componentă a acordului nr. 79 din 09 septembrie 2004, „Provit“ SA în proces de insolvență s-a obligat să transmită „DRB Engineering and Trading“ Ltd. instalația de presare de tip „Bucher“ împreună cu zdrobitoarea și pompa, în valoare totală de 186 517 Euro, iar după expirarea termenului de până la 09 septembrie 2005 de achitare de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd. a sumelor de 86 986, 62 Euro și 3 600 lei, întreprinderea dată s-a obligat, întru stingerea datoriilor sale, să permită comercializarea instalației de evaporare nr. БИИ-240-K și a instalației de răcire.

Până la 09 septembrie 2005, „DRB Engineering and Trading“ Ltd. nu și-a executat obligația de stingere a datoriilor în sumă de 86 986, 62 Euro și 3 600 lei față de „Provit“ SA în proces de insolvență.

Prin hotărârea adunării comitetului creditorilor nr. 3 pct. b) din 19 aprilie 2006 (vol. I, f.d. 38-42) s-a decis includerea, cu consimțământul „DRB Engineering and Trading“ Ltd., instalației de evaporare nr. БИИ-240-K și a instalației de răcire, în valoare totală de 109 891 Euro, în componența masei de datoriți a „Provit“ SA în proces de insolvență, cu expunerea acestor bunuri la vânzare prin licitație la prețul de 109 891 Euro.

În conformitate cu art. 514 Cod civil, Obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Conform art. 700 Cod civil, (1) Pentru valabilitatea unui contract prin care se recunoaște existența unei obligații este necesară o declarație scrisă de recunoaștere. (2) Dacă pentru constituirea obligației a cărei existență este recunoscută se prescrie forma autentică, declarația de recunoaștere trebuie făcută în această formă. (3) Dacă obligația se recunoaște pe baza unei decontări sau compensări, nu mai este necesară respectarea formei.

Colegiul reiterează că nașterea obligației „DRB Engineering and Trading“ Ltd. de achitare în beneficiul „Provit“ SA a sumei de 86 986, 62 Euro se datorează specificului raporturilor juridice și financiare între „DRB Engineering and Trading“ Ltd. și „Provit“ SA în perioada anterioară intentării procesului de insolvență, care nu a fost suficient cercetat de către instanța de insolvență, având relevanță recunoașterea de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd. a creanței respective prin acordul nr. 79 din 09 septembrie 2004 și prin acordul nr. 65 din 20 iunie 2005.

Așadar, la această etapă, persistă obligația „DRB Engineering and Trading“

Ltd. de a achita în beneficiul „Provit“ SA în proces de insolabilitate sumele de 86 986, 62 Euro și 3 600 lei.

Totodată, Colegiul reamintește că instalația de evaporare nr. BIII-240-K și instalația de răcire nu se aflau în proprietatea „Provit“ SA la data intentării procesului de insolabilitate, din care considerent, potrivit art. 2 Legea insolabilității nr. 632 din 14 noiembrie 2001, nu au fost incluse în masa debitoare, astfel încât, hotărârea adunării comitetului creditorilor nr. 3 pct. b) din 19 aprilie 2006, în partea includerii bunurilor date în componența masei debitoare, urma a fi verificată de instanța de insolabilitate în lumina eventualelor motive de ilegalitate, fiindcă în conformitate cu art. 5 alin. (3) Legea insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, Instanța pe al cărei rol se află cauza de insolabilitate examinează din oficiu toate circumstanțele relevante cauzei.

Or, mecanismul instituit de comercializare a instalației de evaporare nr. BIII-240-K și a instalației de răcire ar fi putut să fie afectat de un viciu juridic în cazul vânzării de către „Provit“ SA în proces de insolabilitate, în nume propriu, a unor bunuri pe care nu le deținea cu drept de proprietate.

Omisiunea instanței de insolabilitate de a examina în modul corespunzător acest aspect denotă comiterea unei erori judiciare, pe care instanța de recurs, abilitată doar cu verificarea legalității hotărârii instanței de insolabilitate, nu poate să o corecteze.

Sintetizând cele expuse, Colegiul conchide că „DRB Engineering and Trading“ Ltd. și „Provit“ SA în proces de insolabilitate au convenit că modalitatea de stingere de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd. a datoriilor sale în sumă de 86 986, 62 Euro și 3 600 lei față de „Provit“ SA în proces de insolabilitate (în prezent, „Provit“ SA în procedura falimentului), obligație valabilă și necontestată, urmează să se producă prin comercializarea de către „Provit“ SA în procedura falimentului a instalației de evaporare nr. BIII-240-K și a instalației de răcire.

Totodată, Colegiul subliniază că vânzarea acestor bunuri nu poate fi efectuată la un preț mai mic decât 86 986, 62 Euro și 3 600 lei, or motivul pentru care „Provit“ SA în proces de insolabilitate și „DRB Engineering and Trading“ Ltd. au convenit să le vândă prin intermediul întreprinderii insolabile este anume de a stinge datoriile „DRB Engineering and Trading“ Ltd. în sumă de 86 986, 62 Euro și 3 600 lei față de „Provit“ SA în proces de insolabilitate (în prezent, „Provit“ SA în procedura falimentului).

Această constatare pornește de la analiza acordului nr. 79 din 09 septembrie 2004 și a acordului nr. 65 din 20 iunie 2005, care, în coroborare cu scrisoarea „DRB Engineering and Trading“ Ltd. nr. 32/2004 din 06 decembrie 2004, permit a stabili cu suficientă certitudine intenția „Provit“ SA în proces de insolabilitate și a „DRB Engineering and Trading“ Ltd. în privința decontărilor sale reciproce.

Dacă vânzarea bunurilor în limita prețului indicat nu este posibilă, „Provit“ SA în procedura falimentului și „DRB Engineering and Trading“ Ltd. urmează să identifice un alt mecanism de stingere a datoriilor „DRB Engineering and Trading“ Ltd. sau, după caz, să revizuiască cuantumul datoriilor într-un mod care nu va

afecta drepturile creditorilor „Provit“ SA în procedura falimentului.

A doua posibilitate este determinată de deprecierea substanțială a valorii de piață a instalației de evaporare nr. BIII-240-K și a instalației de răcire, reflectată în raportul de expertiză nr. 300417P din 28 aprilie 2017, întocmit de Agenția de Expertiză și Evaluare „Proexpert Sud“ (vol. II, f.d. 1-8).

Colegiul reliefează că lipsa unei evaluări actualizate a acestor bunuri a servit drept temei pentru trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de insolvență prin decizia Curții Supreme de Justiție din 23 noiembrie 2016.

În această conjunctură, Colegiul relevă că la emiterea hotărârii din 11 august 2017, instanța de insolvență a cercetat raportul de expertiză nr. 300417P din 28 aprilie 2017, dar i-a dat o apreciere eronată, rezultată din aplicarea eronată a legii.

Colegiul reține că lichidatorul a invocat acțiunile de rea-credință ale „DRB Engineering and Trading“ Ltd., finalizate cu aceea că prin decizia Oficiului teritorial Cahul al Camerei Înregistrării de Stat a Ministerului Dezvoltării Informaționale din 26 mai 2006, dosar nr. 1004603006936 (vol. I, f.d. 48), s-a înregistrat majorarea capitalului social al ÎM „Sudconcentrat“ SRL (în prezent, „Sudconcentrat“ SRL), instalația de evaporare nr. BIII-240-K și instalația de răcire fiind introduse de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd. în calitate de aport la capitalul social, instanța de insolvență urmând să dea aprecierea corespunzătoare acestor circumstanțe.

De asemenea, având la bază acordul dat de „DRB Engineering and Trading“ Ltd. la comercializarea de către „Provit“ SA în proces de insolvență a instalației de evaporare nr. BIII-240-K și a instalației de răcire, instanța de insolvență urmează să verifice dacă introducerea acestor bunuri în calitate de aport la capitalul social al unei întreprinderi terțe echivalează cu o tentativă de complicare, dacă nu chiar de eludare de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd. a executării obligației sale de stingere a datoriilor în sumă de 86 986, 62 Euro și 3 600 lei față de „Provit“ SA în proces de insolvență.

Totodată, Colegiul atestă că poziția lichidatorului față de respectiva majorare de capital social este contradictorie.

Pe de o parte, acesta a declanșat o acțiune prin care solicită anularea deciziei Oficiului teritorial Cahul al Camerei Înregistrării de Stat a Ministerului Dezvoltării Informaționale din 26 mai 2006, dosar nr. 1004603006936 (vol. III, f.d. 13-19), iar pe de altă parte, în scopul admiterii cererii cu privire la validarea popririi și încasarea sumei față de „Sudconcentrat“ SRL, invocă pct. 3 din acordul nr. 79 din 09 septembrie 2004, prin care, urmare a schimbării prin majorare a structurii capitalului social, ÎM „Sudconcentrat“ SRL ar fi preluat de la „DRB Engineering and Trading“ Ltd. obligația de achitare a sumelor de 86 986, 62 Euro și 3 600 lei față de „Provit“ SA în proces de insolvență.

Mai mult, lichidatorul a afirmat că este îndoielnic însuși faptul includerii instalației de evaporare nr. BIII-240-K și a instalației de răcire în calitate de aport la capitalul social al ÎM „Sudconcentrat“ SRL, în condițiile în care decizia Oficiului teritorial Cahul al Camerei Înregistrării de Stat a Ministerului Dezvoltării Informaționale din 26 mai 2006 nu face nicio referire la majorarea capitalului

social din contul introducerii în calitate de aport la acesta anume a bunurilor date.

Totuși, prin hotărârea din 11 august 2017, instanța de insolabilitate a considerat că odată ce instalația de evaporare nr. BIII-240-K și instalația de răcire au făcut obiectul aportului în natură la capitalul social al ÎM „Sudconcentrat“ SRL, bunurile date devenind proprietatea ÎM „Sudconcentrat“ SRL, anume „Sudconcentrat“ SRL este ținută la stingerea datoriilor „DRB Engineering and Trading“ Ltd. față de „Provit“ SA în procedura falimentului.

Conform art. 126 alin. (1) Legea insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, Sunt supuse urmării silite prin poprire mijloacele bănești în numerar și fără numerar, în monedă națională și în valută străină, titlurile de valoare, alte bunuri mobile incorporale care sunt datorate debitorului ori sunt deținute în numele său de un terț sau pe care acesta din urma i le va datora în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente.

Potrivit art. 126 alin. (11) Legea insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, Dacă din probele administrate rezultă că terțul poprit îi datorează sume de bani debitorului, instanța de insolabilitate va adopta o hotărâre de validare a popririi, prin care va încasa de la terțul poprit suma datorată debitorului, iar în caz contrar, va decide desființarea popririi.

Colegiul evidențiază că pentru a valida poprirea față de „Sudconcentrat“ SRL, instanța de insolabilitate urma să explice cu suficientă putere de convingere în care temei juridic „Sudconcentrat“ SRL a preluat datoriile „DRB Engineering and Trading“ Ltd. față de „Provit“ SA în procedura falimentului.

În conformitate cu art. 567 alin. (1) Cod civil, O datorie poate fi preluată de un terț în temeiul unui contract cu creditorul. În acest caz, locul debitorului este preluat de terț.

Conform art. 569 Cod civil, Preluarea datoriei trebuie să fie încheiată în forma cerută pentru actul juridic în al cărui temei s-a născut datoria.

Instanța de insolabilitate a constatat faptul preluării de către „Sudconcentrat“ SRL a datoriei „DRB Engineering and Trading“ Ltd. față de „Provit“ SA în procedura falimentului, dar a evitat să coreleze această constatare cu temeiul de preluare a datoriei prevăzut de art. 567 alin. (1) Cod civil, și mai cu seamă, a oferit o motivare insuficientă privind forma preluării datoriei.

După cum a fost menționat anterior, temeiul nașterii datoriei în sumă de 86 986, 62 Euro a „DRB Engineering and Trading“ Ltd. față de „Provit“ SA în proces de insolabilitate a fost cercetat superficial de către instanța de insolabilitate, or acordul nr. 79 din 09 septembrie 2004 și acordul nr. 65 din 20 iunie 2005 reprezintă acte juridice de recunoaștere de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd. a datoriei în sumă de 86 986, 62 Euro, pe când nașterea acesteia s-a produs anterior intentării procesului de insolabilitate.

În acest scop, este inadecvată simpla relatare a instanței de insolabilitate a faptelor de introducere de către „DRB Engineering and Trading“ Ltd. a instalației de evaporare nr. BIII-240-K și a instalației de răcire în calitate de aport la capitalul social al ÎM „Sudconcentrat“ SRL.

Instanța de insolabilitate trebuie să verifice aplicabilitatea prevederilor art.

567 alin. (1) și 569 Cod civil.

În aceeași ordine de idei, Colegiul nu poate deduce din conținutul hotărârii contestate de ce instanța de insolabilitate a hotărât că urmează a fi validată poprirea în sumă de 815 000 lei, care constituie întreaga valoare a instalației de evaporare nr. BIII-240-K și a instalației de răcire, stabilită în baza raportului de expertiză nr. 300417P din 28 aprilie 2017, dar atribuie această concluzie insuficienței analizării temeiului nașterii datoriei în sumă de 86 986, 62 Euro a „DRB Engineering and Trading“ Ltd. față de „Provit“ SA în proces de insolabilitate.

Celelalte argumente invocate de recurent, care țin de constatările pretins greșite ale instanței de insolabilitate privind cunoașterea de către Druță Călin, în calitatea acestuia de membru al comitetului creditorilor al „Provit“ SA în proces de insolabilitate, a stării de fapt și stării juridice a utilajului, nu urmează a fi verificate, or constatările respective nu sunt pertinente pentru justa soluționare a cauzei, instanța de insolabilitate eronat atribuindu-le relevanță.

Pe cale de consecință și în sensul art. 6 alin. (1) al CtEDO, Colegiul menționează că instanțele de judecată trebuie să indice cu suficientă claritate motivele pe care-și întemeiază hotărârile, iar având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale, să precizeze noțiunile ce implică o apreciere a faptelor supuse constatării. De asemenea, noțiunea de proces echitabil impune ca instanța de judecată să nu-și motiveze doar sumar hotărârea sa, ci să examineze efectiv problemele esențiale care-i sunt supuse aprecierii și să nu se limiteze de a proba pur și simplu concluziile uneia dintre părți.

În aceste condiții, este cert că instanța de insolabilitate a aplicat eronat norme de drept material, iar constatările sale nu conțin o argumentare clară din care să rezulte soluția emisă, instanța de recurs fiind în imposibilitate să înlătore erorile judiciare depistate.

Prin prisma prevederilor art. 5 alin. (9) Legea insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, Colegiul reține că în cazul casării unei hotărâri a instanței de insolabilitate, cu remiterea cauzei la rejudecare, rejudecarea se va face de alt complet al instanței de insolabilitate.

La rejudecarea cauzei, instanța de insolabilitate urmează să țină cont de cele menționate și reexaminând cauza, să emită o decizie legală și întemeiată, respectând dreptul garantat al părților la un proces echitabil.

Față de cele ce preced, ținând cont că instanța de insolabilitate a încălcat norme de drept material prin neaplicarea legii care trebuia să fie aplicată și nu a constatat pe deplin circumstanțele relevante cauzei, ceea ce ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei, fiind necesară noua stabilire a circumstanțelor de fapt și reaprecierea consecventă a probelor din dosar, Colegiul va admite recursul declarat de „Sudconcentrat“ SRL, va casa integral hotărârea instanței de insolabilitate și va trimite cauza spre rejudecare în instanța de insolabilitate de un alt complet de judecată.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) și 445 alin. (3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții

**DECIDE:**

Se admite recursul declarat de „Sudconcentrat“ SRL.

Se casează integral hotărârea Curții de Apel Cahul din 11 august 2017 în cauza civilă la cererea înaintată de lichidatorul „Provit“ SA în procedura falimentului, Popa Valeriu, față de „Sudconcentrat“ SRL cu privire la validarea popririi și încasarea sumei și se trimite cauza spre rejudecare în Curtea de Apel Cahul de un alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței, judecător

Iulia Sîrcu

Judecători

Maria Ghervas

Ion Druță

Mariana Pitic

Luiza Gafton